

De geest van liefde

Jonathan Edwards

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 22

1. Denken aan Christus	John Charles Ryle
2. Grijp naar het eeuwige leven	Thomas Guthrie
3. Verdriet om de zonde	Thomas M'Crie
4. Ontmoedigd, bemoedigd	Richard Sibbes
5. Vruchtbaar lijden	Charles Haddon Spurgeon
6. Dood voor de wereld	Thomas Boston
7. Pleiten op het verbond	Ralph Erskine

Jaargang 22 – nummer 8 – juli/augustus 2020

Toelichting foto omslag

De Heere wist dat wij geen geld hadden om te betalen. Hij wist dat Hij ons alles wat we nodig hebben om niet moest geven, omdat we het anders voor eeuwig zonder moeten doen. Zouden wij dan alle gerichtheid op ons eigen belang niet af moeten leggen? En elkaar lief moeten hebben op dezelfde manier als Hij ons heeft liefgehad? Daarom, zo wijst Jonathan Edwards ons in deze preek, moeten we erop gericht zijn Hem na te volgen – in eenzelfde liefde, die zichzelf voorbijziet en het belang van de ander ziet en zoekt.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: The spirit of love the opposite of a selfish spirit
Bron: Jonathan Edwards, Charity and its Fruits (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1969)

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.
De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

De geest van liefde

De liefde ... zoekt zichzelf niet.
1 Korinthe 13:5

We hebben gezien hoe een liefdevol mens omgaat met de welvaart van anderen; hij is vriendelijk voor hen, en hij is niet jaloers op hun geluk en zegeningen. Daarnaast is iemand die liefheeft niet trots op wat hij zelf bezit; dit blijkt zowel uit zijn houding als uit zijn gedrag. Nu ga ik naar de volgende eigenschap die de apostel noemt, namelijk dat liefde 'zichzelf niet zoekt'. De les uit deze woorden is duidelijk: *De gezindheid van liefde, of van christelijke liefde, is het tegendeel van een egoïstische gezindheid.*

De val stortte de mens in het verderf. Hierdoor verloor hij vooral zijn meer edele en liefdadige beginselen en wordt hij nu helemaal geregeerd door eigenliefde. Voorheen, toen alles nog was zoals God hem geschapen had, was de mens verheven, edel en goedgezind jegens anderen. Maar nu is hij verdorven, eerloos en egoïstisch. Meteen na de val verschrompelde de menselijke geest, zogezegd. Bij de schepping was onze geest nobel en onbekrompen, maar nu is hij kleingeestig en bekrompen. En dan vooral wat betreft de liefde.

Voorheen werd de mens geregeerd door het edele beginsel van goddelijke liefde. Toen strekte zijn liefde zich uit tot al zijn medeschepselen en bekommerde hij zich om hun welzijn. En dat niet alleen; zijn liefde beperkte zich niet tot de grenzen van het geschapene. Zijn ziel ging in heilige liefde uit naar de Schepper en spreidde zich uit tot de grenzeloze oceaan van het goede. Hier werd hij als het ware door verzwolgen en ermee verenigd. Maar zodra hij tegen God overtrede had, verloor hij deze edele eigenschappen en was alle grootsheid van de menselijke ziel verdwenen. Hij slonk (bij wijze van spreken) tot kleine afmetingen en werd in zichzelf opgesloten, terwijl alle andere dingen buitengesloten werden. De zonde liet zijn ziel ineenkrimpen tot de minieme afmetingen van egoïsme. De mens verliet God en zijn medeschepselen en hij trok zich terug in zichzelf.

Voortaan werd hij volledig geregeerd door bekrompen en egoïstische beginselen en gevoelens. Eigenliefde werd de nieuwe meester van zijn ziel. De meer edele en geestelijke beginselen kregen vleugels en vlogen ervandoor.

Maar God ontfermde Zich over de mens in deze erbarmelijke toestand. Hij nam het verlossingswerk ter hand. Hij bracht de ziel van de mens uit zijn beperktheid en bekrompenheid terug naar de edele, goddelijke beginselen die hem voorheen bezielde en regeerden. Dat doet Hij door het heerlijke Evangelie van Zijn Zoon, door het kruis van Christus. Want door onze vereniging met Christus krijgen wij deel aan Zijn natuur. Zo geeft het christendom de ziel zijn grootheid, veelomvattendheid en onbekrompenheid terug. Dan bezit de mens opnieuw de goddelijke liefde waarover we in 1 Korinthe 13 lezen. Dan heeft hij zijn medeschepselen weer van harte lief. Dan is hij weer toegewijd aan de Schepper, zodat hij zich in Hem verliest.

De liefde (die het belangrijkste kenmerk van een christelijke gezindheid is) deelt zodanig in de heerlijke volheid van de goddelijke natuur dat ze 'niet zichzelf zoekt'. Anders gezegd: ze is het tegendeel van een egoïstische gezindheid. Ik wil vandaag over deze eigenschap nadenken. Eerst zal ik de aard van dit egoïsme laten zien. Daarna overdenken we in welk opzicht de liefde het tegendeel hiervan is. Tot slot geef ik enkele bewijzen van deze leerstelling.

1. Een egoïstische gezindheid

A. Christelijke liefde is niet in strijd met alle eigenliefde

Het is niet in strijd met het christendom dat een mens zichzelf liefheeft, of (wat hetzelfde is) zijn eigen geluk liefheeft. Als het christendom ertoe zou leiden dat iemand zichzelf en zijn eigen geluk niet langer liefheeft, zou dit het wezen van ons mens-zijn tenietdoen. Het Evangelie wordt echter aangekondigd als een boodschap van vrede op aarde en een welbehagen in de mensen (Luk. 2:14). Daaruit blijkt dat het volstrekt niet uit is op de ondergang van de mensheid, integendeel; het Evangelie is er juist ten volle op gericht de mens te vervolmaken.

Dat een mens graag gelukkig is, hoort bij zijn aard, net zo goed als dat hij een wil heeft. En het is onmogelijk dat dit verlangen naar geluk vernietigd wordt, tenzij heel zijn wezen vernietigd wordt. De gelovigen hebben hun eigen geluk lief. Ja, ook degenen die volmaakt gelukkig zijn, de heiligen en de engelen in de hemel, hebben hun eigen geluk lief; anders zouden ze het geluk dat God hen gegeven heeft, niet als geluk ervaren. Want iemand kan geen blijdschap ontnemen aan iets wat hij niet liefheeft.

Het is dus niet onwettig om uzelf lief te hebben. Dat blijkt ook uit het feit dat Gods wet de eigenliefde gebruikt als regel en maatstaf waaraan we onze liefde voor anderen moeten afmeten. Christus beveelt: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matth. 19:19). Dat betekent dat wij onszelf mogen en zelfs móeten liefhebben. Er staat niet: *meer dan uzelf*, maar: *als uzelf*. Hij zegt dat we onze naaste moeten liefhebben naast God; daarom moeten we onszelf liefhebben met een liefde die grenst aan de liefde die we tot God behoren te hebben.

Hetzelfde blijkt uit het feit dat de Schriften, vanaf het begin van de Bijbel tot aan het einde, allerlei aansporingen bevatten die een beroep doen op het beginsel van eigenliefde. Denk maar eens aan alle beloften en bedreigingen in het Woord van God, de oproepen en uitnodigingen, de aansporingen om ons eigen heil te zoeken en de waarschuwingen om op onze hoede te zijn voor ellende. Deze kunnen alleen een uitwerking op ons hebben als ze inspelen op onze hoop of vrees. Want welk nut heeft het om iemand geluk te beloven of hem te waarschuwen voor lijden, als hij geluk niet belangrijk vindt en niet bang is om te lijden? Welke reden is er dan om hem te adviseren het ene te zoeken of het andere te vermijden?

Het is dus duidelijk dat christelijke liefde niet in strijd is met alle eigenliefde. Daar wil ik aan toevoegen: het egoïsme dat wél met christelijke liefde in strijd is, is niets anders dan een onmatige eigenliefde.

B. Het egoïsme waarvan christelijke liefde het tegendeel is, is een onmatige eigenliefde

Dit roept echter de vraag op: waarin is deze eigenliefde onmatig? Hierover mag geen onduidelijkheid bestaan, want de weerlegging van allerlei veel voorkomende bezwaren en twijfels hangt hiervan af. Daarom antwoord ik: *De onmatigheid van eigenliefde bestaat er niet in dat wij ons eigen geluk als zodanig te veel liefhebben.* Als we deze liefde op zichzelf bezien, en niet in vergelijking met iets anders, kán deze volgens mij niet te groot zijn en ook niet verminderen of zwakker worden. Want ik geloof dat eigenliefde, in deze zin, geen gevolg is van de val. God heeft deze liefde ingeschapen bij alle redelijke wezens. Zowel gelovigen als zondaars zijn graag gelukkig; iedereen heeft dezelfde onveranderbare en instinctieve neiging om daarnaar te verlangen en te streven.

De verandering die plaatsvindt in een mens wanneer hij bekeerd en geheiligd wordt, is niet dat zijn liefde voor geluk kleiner wordt, maar alleen dat deze liefde in goede banen geleid wordt. Hierdoor zal zijn liefde zich op een andere manier uiten, zodat het tot ander gedrag leidt en zich op andere voorwerpen richt. Wie zal zeggen dat de zalige zielen in de hemel minder graag gelukkig zijn dan de onzalige geesten in de hel? Als hun *liefde* voor geluk minder zou worden door hun heiligmaking, dan zou hun geluk zelf kleiner worden. Want hoe minder iemand om geluk geeft, hoe minder hij het koestert en hoe minder gelukkig hij dus is.

Wanneer God door de bekering een ziel vanuit zijn ellendige staat overplaatst naar een gelukkige staat, schenkt Hij de mens een geluk dat deze voorheen niet kende. Maar zijn liefde voor geluk neemt Hij niet weg. Dus als een gelovige groeit in genade, maakt God hem nog gelukkiger dan hij al was. Dat betekent echter niet dat zijn verlangen naar geluk kleiner wordt naarmate zijn geluk zélf groter wordt. Want dan zou zijn geluk tegelijkertijd toenemen én afnemen. Wanneer God een ellendig mens gelukkig maakt, of een gelukkig mens nog gelukkiger maakt, verandert dat niets aan zijn verlangen naar geluk.

Hieruit blijkt duidelijk dat gelovigen dezelfde eigenliefde (of: dezelfde liefde voor hun eigen geluk) horen te hebben als goddelozen. Onze eigenliefde in absolute zin kan dus niet te groot zijn. Ik zei echter dat egoïsme onmatige eigenliefde is. Waarin ligt deze onmatigheid dan wél?

Verhoudingsgewijs te groot

Een verdorven egoïsme is een onmatige eigenliefde. Deze onmatigheid ligt in twee dingen: *het is verhoudingsgewijs te groot, en de mens zoekt zijn geluk in zaken die alleen hemzelf aangaan.*

In de eerste plaats kan de mate van eigenliefde *verhoudingsgewijs* te groot zijn, waardoor ze te veel invloed heeft. Hoewel de mate van onze liefde voor ons eigen geluk in absolute zin bij ieder mens hetzelfde kan zijn, kan de verhouding tussen onze eigenliefde en onze liefde voor anderen verschillen. Als we iemands eigenliefde vergelijken met zijn liefde voor anderen, kan gezegd worden dat hij te veel van zichzelf houdt – dat wil zeggen, verhoudingsgewijs te veel. Misschien is dat eerder te wijten aan te weinig liefde voor anderen dan aan te veel liefde voor zichzelf. Toch wordt zijn eigenliefde in dit geval onmatig. Omdat ze verhoudingsgewijs groter wordt, beheerst ze hem teveel. Anders gezegd: eigenliefde wordt onmatig vanwege de zwakheid of afwezigheid van andere liefde, die haar moet beteugelen en in balans moet houden.

Om dit te illustreren, kunnen we denken aan een huisbediende in een gezin. Zijn invloed op de huiselijke gang van zaken is niet onmatig zolang zijn heer machtiger is dan hij. Maar als zijn heer na verloop van tijd zwakker wordt en zijn kracht verliest, en ook de anderen van het gezin hun voormalige gezag kwijtraaken, kan de bediende onmatig veel invloed krijgen, hoewel zijn eigen kracht helemaal niet groter geworden is. Zo kan hij van een ondergeschikte, een dienaar, veranderen in de heer van het huis.

Op een vergelijkbare manier kan eigenliefde onmatig worden. Voor de val had de mens zichzelf (of: zijn eigen geluk) evenveel lief als na de val. Maar in het begin zat er een hoger beginsel van goddelijke liefde op de troon. Dat was zo krachtig, dat de eigenliefde er volledig door geregeerd en aangestuurd werd. Echter, sinds de val heeft dit beginsel van goddelijke liefde haar kracht verloren – het is dood. De eigenliefde behield haar kracht, maar werd voortaan niet meer door een hoger beginsel geregeerd. Daardoor is ze een onmatige invloed gaan uitoefenen. Ze deelt bevelen uit waar ze slechts een dienaar zou moeten zijn.

Eigenliefde kan dus onmatig worden in haar invloed, doordat ze verhoudingsgewijs te groot wordt; hetzij doordat de liefde tot God en medeschepselen te klein is (dat geldt voor gelovigen, die in deze wereld nog met veel overblijvend verderf te maken hebben), hetzij doordat deze liefde geheel afwezig is (dat geldt voor iedereen bij wie de goddelijke liefde in het hart ontbreekt).

We moeten de onmatigheid van eigenliefde dus niet in absolute zin opvatten, maar verhoudingsgewijs, of: met betrekking tot de mate waarin ze invloed uitoefent. In sommige opzichten hebben goddelozen niet genoeg eigenliefde - niet zoveel als de Godvrezenden. Want zij hebben de weg tot hun eigen voorspoed en geluk niet lief. In dit opzicht wordt weleens gezegd dat goddelozen zichzelf haten, hoewel ze in een ander opzicht zichzelf juist te veel liefhebben.

De mens zoekt zijn geluk in zaken die alleen hemzelf aangaan

In de tweede plaats is het waar dat eigenliefde (of: iemands liefde voor zijn eigen geluk) onmatig kan zijn, omdat hij dit geluk zoekt in zaken die alleen hemzelf aangaan. In dit geval ligt de fout niet zozeer in de mate van zijn liefde voor zichzelf, als wel in de bedding waardoor deze liefde stroomt. Het probleem is nu niet dat hij te veel liefde heeft voor zijn eigen geluk, maar dat hij zijn geluk zoekt in de verkeerde zaken en dat hij grenzen stelt aan zijn liefde.

Sommigen hebben weliswaar hun eigen geluk lief, maar zoeken dat geluk niet in zaken die alleen henzelf aangaan. Zij zoeken hun geluk meer in het algemene goed; in het welzijn van anderen, of in het goed waarvan anderen kunnen genieten. Als iemands liefde voor zijn eigen geluk door deze bedding stroomt, is er geen sprake van egoïsme, maar juist van het tegendeel. Er zijn echter anderen die hun eigen geluk zoeken in zaken die alleen henzelf aangaan en daarbij anderen buitensluiten. Dit is egoïsme. Dit is de eigenliefde die de Schrift zo duidelijk en ondubbelzinnig veroordeelt. En wanneer er gezegd wordt dat de liefde 'zichzelf niet zoekt', moeten we dat opvatten als haar persoonlijke nut en voordeel – zaken die alleen haarzelf aangaan.

In de uitdrukking 'zichzelf zoeken' klinkt de betekenis van toe-eigening door. Het drukt uit dat de betreffende persoon zijn liefde tot zichzelf beperkt. Ook de vergelijkbare zin in Filippenzen 2:21, 'zij zoeken allen het hunne', duidt erop dat iemand zichzelf iets toe-eigent of het alleen voor zichzelf houdt. Hij kan het niet met een ander delen, maar trekt het helemaal naar zichzelf toe en sluit anderen buiten. Zo moet ook de uitdrukking in 2 Timotheüs 3:2 begrepen worden: 'Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf.' Dit doelt op een liefde die alleen op de eigen persoon gericht is en alle anderen buitensluit.

Een mens kan zichzelf liefhebben zoveel als maar mogelijk is, in sterke mate zijn eigen geluk zoeken en daar onafgebroken naar verlangen en juist daarmee toch de liefde tot God beoefenen. Bijvoorbeeld wanneer het geluk waarnaar hij verlangt, inhoudt dat hij God wil genieten, of Zijn heerlijkheid wil aanschouwen, of gemeenschap met Hem wil oefenen. Misschien ligt iemands geluk in het verheerlijken van God; hij kan zich geen groter geluk voorstellen dan God te verheerlijken. Als hij daarnaar verlangt, heeft hij Gods heerlijkheid lief en daarmee ook zijn eigen geluk. Want als hij geen liefde zou voelen voor dat waarin hij zijn geluk zoekt, zou hij er niet naar verlangen. En aangezien hij zijn eigen geluk liefheeft, heeft hij zichzelf lief. Toch heeft hij juist hiermee ook God lief, aangezien hij zijn

geluk zoekt in Hem. Want nooit kan met méér recht gezegd worden dat wij iets of iemand liefhebben, dan wanneer we ons geluk daarin zoeken.

Zo is het mogelijk dat iemand zijn geluk voornamelijk zoekt in het welzijn van anderen – zijn naasten, bijvoorbeeld – en daarmee tegelijkertijd zichzelf en zijn eigen geluk liefheeft. Toch is dit geen egoïsme, omdat er nu geen sprake is van eigenliefde die zich tot de eigen persoon beperkt. Zijn eigenliefde stroomt door een bedding die anderen niet uitsluit, maar hen er juist bij betreft. Het ‘zelf’ dat hij liefheeft, is als het ware groter geworden, zodat hij juist in zijn daden van eigenliefde ook anderen liefheeft.

Dit is de christelijke geest, de uitnemende en edele geest van het Evangelie van Jezus Christus. Dit is de aard van de goddelijke of christelijke liefde waarover 1 Korinthe 13 spreekt. Deze christelijke gezindheid is het tegendeel van een egoïstische gezindheid. Want die eigenliefde richt zich op zaken die tot de eigen persoon beperkt zijn – bijvoorbeeld iemands eigen aardse rijkdom, of een hogere status in de wereld dan zijn naasten, of het eigen wereldse gemak en comfort, of het bevredigen van de eigen lichamelijke lusten en verlangens.

Samengevat: ik vertelde u dat een bepaald soort eigenliefde het tegendeel vormt van christelijke liefde. Dat heb ik uitgelegd. Nu zal ik, zoals gezegd, laten zien in welk opzicht deze gezindheid van liefde het tegendeel is van een egoïstische gezindheid.

2. Christelijke liefde is het tegendeel van egoïsme

Hierbij zullen we twee zaken bespreken. Ten eerste: christelijke liefde zorgt ervoor dat wij niet alleen onze eigen belangen nastreven, maar ook die van anderen. Ten tweede: het brengt ons in veel gevallen ertoe om afstand te doen van onze eigen belangen, omwille van anderen.

A. Liefde heeft de ander op het oog

Ten eerste: deze christelijke liefde zoekt God te behagen en Hem te verheerlijken. De dingen die God en Christus behagen en die Gods eer bevorderen, worden ‘de dingen van Christus’ genoemd. Dat staat tegenover ‘onze eigen zaken’. Bijvoorbeeld in Filippenzen 2:21: ‘Zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is.’ Het christendom vraagt dat we God en Christus tot ons hoogste doel maken. En voor alle christenen geldt, tenminste voor zover zij als christenen leven: ‘Het leven is voor mij Christus.’ God vraagt dat christenen leven op een manier die Hem behaagt, en ‘beproeven welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God is’ (Rom. 12:2). Wij zouden moeten leven als dienaars van Christus die in alles hun Meester willen behagen, zoals de apostel in Efeze 6:6 zegt: ‘Niet naar ogendienst, als mensenbehagers, maar als dienstknechten van Christus, doende de wil van God van harte.’ En dat geldt in alle dingen, of we nu eten of drinken, of wat we ook doen; dat we alles doen tot eer van God (1 Kor. 10:31). Dit is absoluut het tegendeel van het zoeken van onszelf.

Ten tweede: degenen die deze christelijke liefde bezitten, zoeken het welzijn van hun medeschepselen. Zo beveelt de apostel: ‘Een ieder zie niet op het zijne, maar een ieder zie ook op hetgeen van de anderen is’ (Fil. 2:4). Wij behoren het geestelijk goede van anderen te zoeken. Als we een christelijke geest hebben, zullen we streven naar hun geestelijke welzijn en geluk. Dan verlangen we dat zij van de hel gered worden; dat ze voor eeuwig God verheerlijken en Hem genieten.

Dezelfde gezindheid zal zorgen dat wij ook verlangen en streven naar de tijdelijke voorspoed van anderen, zoals de apostel zegt: ‘Niemand zoek wat van hemzelf is; maar een ieder zoek wat van de ander is’ (1 Kor. 10:24). We moeten proberen hen zo te behagen, dat we tegelijkertijd hun voordeel zoeken, zoals de apostel ook zegt: ‘Gelijk ik ook in alles allen behaag, niet zoekende mijn eigen voordeel, maar het voordeel van velen, opdat zij mochten behouden worden’ (1 Kor.

10:33). En elders: 'Dat dan een ieder van ons zijn naaste behage ten goede, tot stichting' (Rom. 15:2).

Meer specifiek: deze christelijke liefde voor onze medeschepselen is het tegendeel van egoïsme, omdat ze vol meeleven en barmhartigheid is. Het zorgt dat iemand niet alleen oog heeft voor zijn eigen moeilijkheden, maar ook voor de lasten, beproevingen en moeitevolle omstandigheden van anderen. Hij beschouwt de noden en behoeften van anderen als zijn eigen zorgen. Een mens met een egoïstische geest is geneigd zijn eigen beproevingen te etaleren, alsof zijn lijden of ontberingen groter zijn dan die van ieder ander. En als hij niet lijdt, is hij geneigd te denken dat hij er niet toe geroepen wordt zijn bezittingen af te staan om anderen te helpen. Een egoïstisch mens zal de behoeften van anderen niet snel opmerken, maar die eerder over het hoofd zien. Hij kan nauwelijks zo ver gebracht worden dat hij ze ziet of erin meevoelt. Maar een mens met een gezindheid van liefde merkt andermans beproevingen snel op. Hij schenkt aandacht aan hun moeitevolle situatie en bekommert zich om hen alsof hij persoonlijk in de problemen zat. Hij staat klaar om hen te helpen. Hij is blij als hij in hun noden kan voorzien en hun last kan verlichten. Met vreugde gehoorzaamt hij de aansporing van de apostel in Kolossenzen 3:12: 'Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid.' Hij koestert de geest van 'wijsheid die van boven is', die 'vol van barmhartigheid' is (Jak. 3:17). Hij is vol ontferming (Ps. 37:26).

Omdat deze geest van liefde gekenmerkt wordt door meelevendheid en barmhartigheid, is ze het tegendeel van een egoïstische geest, voor zover ze vrijgevig is. Ze zoekt niet alleen het goede voor anderen die het moeilijk hebben, maar staat gereed om aan allen goed te doen, wanneer daar gelegenheid voor is. Ze 'vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet' (Hebr. 13:16), maar gehoorzaamt de aansporing uit Galaten 6:10: 'Zo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen.' Maar over dit punt hoef ik niet uit te weiden, omdat we er al uitvoerig bij stilgestaan hebben in de preek over 'De liefde is goedertieren'.

Christelijke liefde zorgt voor een *maatschappelijk bewustzijn*. Wie deze geest van liefde heeft, is geen man van bekrompen opvattingen en egoïstische meningen. Hij is juist zeer geïnteresseerd in en betrokken op het welzijn van de gemeenschap waartoe hij behoort en dan vooral op de stad of het dorp waarin hij woont. Hij verlangt het goede voor de samenleving waartoe hij behoort. God beval de Joden die in ballingschap naar Babel gebracht waren het goede te zoeken voor die stad, hoewel het niet hun geboorteplaats was, maar slechts de stad van hun gevangenschap. Zijn uitdrukkelijke bevel luidde: 'Zoekt de vrede van de stad, waarheen Ik u gevankelijk heb doen wegvoeren, en bidt voor haar tot de Heere' (Jer. 29:7). Wie een ware christelijke gezindheid heeft, zal zich willen inzetten voor het welzijn van zijn land en zijn woonplaats.

De Joden prezen een hoofdman over honderd bij Christus aan als iemand die hun volk liefhad en een synagoge voor hen had gebouwd (Luk. 7:5). Er waren mensen in Israël die 'zich niet bekommer[d] en over de verbreking van Jozef' (Am. 6:6), wat een tergend kwaad voor God genoemd wordt. En over Esther is iets geschreven dat tot haar eeuwige eer strekt: ze vastte en bad om haar volk te redden en wekte anderen op hetzelfde te doen (Est. 4:16). Ook de apostel Paulus uitte zijn intense betrokkenheid op het welzijn van zijn landgenoten (Rom. 9:1-3).

Zij die de gezindheid van christelijke liefde bezitten, zijn zelfs nog ruimhartiger, want zij bekommeren zich niet alleen over hun eigen gemeenschap, maar ook over het welzijn van Gods Gemeente en van ieder van Gods kinderen persoonlijk. Van zo'n geest was Mozes, de man Gods. Daarom pleitte hij vurig voor Gods zichtbare volk. Hij verklaarde zichzelf bereid te sterven, als het volk maar gespaard zou blijven (Ex. 32:11, 32). Van zo'n geest was ook Paulus, die zo vurig verlangde naar het goede voor zowel Joden als Grieken dat hij bereid was te worden zoals zij, om zo mogelijk enkelen van hen te behouden (1 Kor. 9:19-23).

De geest van christelijke liefde zal vooral degenen die een openbaar ambt bekleden – zoals predikanten, overheidspersonen en iedereen die een hoge post bekleedt – ertoe aanzetten het goede te zoeken

voor de maatschappij. Dit zal ervoor zorgen dat overheidspersonen als met vaderlijke zorg willen waken over de gemeenschap, zoals een vader zorgt voor zijn gezin. Ze zijn op hun hoede voor gevaren die de gemeenschap bedreigen en wenden hun macht aan ter bevordering van haar welzijn. Zij laten zich niet leiden door egoïstische motieven; ze proberen niet zichzelf te verrijken, status te verwerven of zich omhoog te werken over de rug van anderen, zoals goddeloze heersers heel vaak doen. Integendeel; ze zetten zich in voor de welvaart van allen over wie hun gezag zich uitstrekt. Dezelfde gezindheid zorgt ervoor dat predikanten niet zichzelf zoeken. Zij proberen niet zoveel mogelijk uit hun gemeente te halen om zichzelf en hun gezinnen daarmee te verrijken, maar ze zoeken het goede voor de kudde waarover de grote Herder hen aangesteld heeft. Die kudde willen ze voeden, erover waken, de schapen naar goede weidegronden leiden en ze verdedigen tegen wolven en wilde dieren die hen willen verslinden.

Op welke eervolle of invloedrijke plaats wij ook gesteld mogen zijn; we moeten laten merken dat het welzijn van de gemeenschap ons aan het hart gaat, zodat de wereld een betere plaats wordt omdat wij erin wonen. Laten we zó leven, dat na ons heengaan hetzelfde over ons gezegd kan worden als over David: dat wij onze eigen generatie gediend hebben overeenkomstig de wil van God (Hand. 13:36, Engelse vertaling).

B. Liefde doet afstand van eigen belangen

In allerlei situaties zorgt deze gezindheid van liefde ervoor dat wij, omwille van anderen, afstand doen van onze eigen belangen. De liefde brengt ons ertoe dat wij afscheid nemen van onze eigen tijdelijke belangen en daar vrijwillig volledig afstand van doen, omwille van Gods eer en de voortgang van het koninkrijk van Christus. Dat was de gezindheid van de apostel Paulus, toen hij uitriep: 'Ik ben bereid niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor de Naam van de Heere Jezus' (Hand. 21:13). Dezelfde gezindheid zal ervoor zorgen dat wij vaak onze

persoonlijke belangen opzijzetten omwille van onze naasten. We zullen altijd bereid zijn hen te helpen en gewillig afstand te doen van iets kleiner opdat zij iets groters kunnen ontvangen. Het kan zelfs gebeuren, dat wij ons leven moeten afleggen voor de broeders (zie 1 Joh. 3:16).

Maar ik zal niet langer bij dit punt stilstaan, omdat ik in een volgende preek over 1 Korinthe 13 waarschijnlijk de gelegenheid zal krijgen er meer over te zeggen. Daarom zal ik nu, zoals gezegd, enkele bewijsplaatsen noemen van de leerstelling die we besproken hebben.

3. Bewijs van deze leerstelling

De waarheid van deze leerstelling, namelijk dat de geest van christelijke liefde het tegendeel is van een egoïstische geest, zal duidelijk worden als wij nadenken over de aard van liefde in het algemeen; over de bijzondere aard van christelijke of goddelijke liefde; en over de aard van christelijke liefde tot God en in het bijzonder tot de mens.

A. De aard van liefde in het algemeen

In natuurlijke genegenheid en aardse vriendschap richten wij ons op de belangen van de ander. Datzelfde geldt voor deze christelijke liefde, voor zover ze oprecht is. Hoe meer er van ware genegenheid of vriendschap sprake is, hoe meer beide partijen niet alleen hun eigen zaken en belangen zoeken, maar ook die van elkaar. Egoïsme laat het hart ineenkrimpen, zodat het vooral oog heeft voor zichzelf, terwijl liefde het hart juist ruimer maakt en ruimte maakt voor anderen. Door liefde wordt iemands 'zelf' vergroot, zodat zijn geliefden als het ware een deel van hemzelf worden. Als hun belangen bevorderd worden, beschouwt hij dat alsof zijn eigen belangen bevorderd worden, en waar die van hen geschaad worden, worden ook de zijne geschaad. Dat zal nog duidelijker worden als wij stilstaan bij de bijzondere aard van christelijke liefde.

B. De bijzondere aard van christelijke of goddelijke liefde

Christelijke liefde ontstijgt het egoïsme. Alle ware liefde heeft het welzijn en de belangen van de geliefden op het oog. In alle vormen van liefde, behalve de christelijke liefde, komt dat echter in zekere zin voort uit egoïsme. Dat geldt bijvoorbeeld voor de natuurlijke genegenheid van ouders voor hun kinderen, en voor de onderlinge liefde tussen familieleden. Afgezien van de instinctieve impulsen om iemand lief te hebben, ontspruit liefde veelal uit eigenliefde. Omdat mensen zichzelf liefhebben, houden ze ook van de mensen en dingen die bij hen horen of met wie ze nauw verbonden zijn. Vanwege de inrichting van de samenleving zijn hun eigen belangen en hun goede naam niet los te zien van die van de mensen rondom hen.

Dat geldt zelfs voor de meest hechte vriendschappen. Eigenliefde is de bron waaruit ze voortkomen. Als iemand u een gunst heeft bewezen of iets goeds voor u gedaan heeft, is het goed mogelijk dat u hem uit dankbaarheid een wederdienst wilt bewijzen; daar kan eigenliefde een rol in spelen. En soms sluiten onwedergeboren mensen een vriendschap vanwege bepaalde kwaliteiten die ze in de ander zien en waar ze zelf (in aardse zaken) van hopen te profiteren. Als ze zien dat iemand hen respectvol en met eer bejegt, kunnen ze uit liefde voor hun eigen eer vriendschap met diegene willen sluiten. Als ze zien dat iemand hen gunstig gezind is, kunnen ze vriendschap met hem willen sluiten uit liefde voor hun eigen voordeel. Als ze merken dat iemand hetzelfde karakter en dezelfde gewoonten heeft, kunnen ze uit eigenliefde vriendschap met hem sluiten, vanwege het plezier dat zijn gezelschap hen oplevert, of omdat ze deze overeenkomst in persoonlijkheid beschouwen als een goedkeuring van hun eigen persoonlijkheid. En zo zijn er nog allerlei andere manieren waarop eigenliefde de bron is van de liefde en vriendschap die tussen onwedergeboren mensen vaak ontstaat. Het merendeel van de liefde in deze wereld komt op uit het beginsel van eigenliefde en stijgt daarom niet boven onze natuur uit. Alles wat mensen doen, ontspringt op een of andere manier aan deze wortel van eigenliefde.

Maar goddelijke liefde, of de liefde waarover in 1 Korinthe 13 gesproken wordt, gaat wél boven eigenliefde uit. Het is iets bovennatuurlijks. Het is geen loot die ontspringt aan de wortel van eigenliefde, zoals natuurlijke genegenheid, wereldse vriendschappen en de liefde die mensen voor elkaar kunnen hebben. Zoals eigenliefde de bron van natuurlijke beginselen is, is goddelijke liefde de bron van bovennatuurlijke beginselen. De laatste is van een hoger en edeler soort dan elke plant die van nature opgroeit in de aarde van het mensenhart. Het is een plant die door de heilige en gezegende Geest van God vanuit de hemelse tuin overgeplant is naar de ziel en daarom het leven heeft in God en niet in zichzelf.

Daarom is geen enkele andere liefde zo ver verheven boven het egoïsme als christelijke liefde. Geen andere liefde is zo vrij en belangeloos als deze. Wie deze liefde bezit, heeft God lief om Wie Hij is. Zo iemand heeft mensen lief omdat ze kinderen van God zijn, omdat ze zijn geschapen door Zijn kracht of door Zijn Geest worden geleid; niet omdat ze in een bepaalde relatie tot hemzelf staan. En daarom staat goddelijke of christelijke liefde, meer dan alle andere liefde in de wereld, lijnrecht tegenover een egoïstische gezindheid. Natuurlijke liefde kan in bepaalde opzichten tegengesteld zijn aan egoïsme (voor zover het mensen aanzet tot grote gulheid en goedheid ten opzichte van hun geliefden) en toch in ander opzicht daarmee samengaan, omdat het voortkomt uit dezelfde wortel, namelijk eigenliefde.

Goddelijke liefde ontspringt echter uit Jezus Christus. Daarom is ze niet van deze wereld, maar van een hogere wereld en strekt ze zich ook daarnaar uit. Omdat ze niet uit het 'ik' ontspringt, strekt ze zich ook niet daarnaar uit. Ze verheugt zich in de eer en heerlijkheid van God, omwille van Hemzelf, en niet alleen om haar eigen belang. Ze verheugt zich in het welzijn van de mensen en streeft dat na, omwille van hen en omwille van God.

Dat deze goddelijke liefde ver uitgaat boven een egoïstische gezindheid, ja daarmee in tegenspraak is, blijkt verder hieruit, dat ze zich zelfs uitstrekt naar vijanden. Het ligt in haar aard om zich uit te

strekken naar de ondankbare en slechte mensen, en naar degenen die ons kwaad doen en haten. Dit gaat rechtstreeks in tegen de neiging van een egoïstische gezindheid. Het gaat onze natuurstaat verre te boven – het is eerder een goddelijke dan een menselijke eigenschap.

C. De aard van deze liefde tot God en in het bijzonder tot de mens

Dat christelijke liefde het tegendeel is van egoïsme, blijkt daarnaast uit de aard van deze liefde tot God en in het bijzonder tot mensen.

Liefde tot God

Eerst spreken we over de aard van deze liefde tot God. Als wij overwegen wat de Schriften ons vertellen over de aard van liefde tot God, zien we dat degenen die God werkelijk liefhebben, zichzelf toewijden aan Hem en aan Zijn dienst. Dat wordt ons geleerd in de samenvatting van de Tien Geboden: 'Gij zult de Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht' (Mark. 12:30). Deze woorden beschrijven de juiste liefde tot God. Ze leren ons, dat degenen die Hem op de juiste wijze liefhebben, zichzelf geheel aan Hem toewijden: met heel hun hart, heel hun ziel, heel hun verstand en al hun kracht, al hun vermogens. Iemand die dit alles geheel aan God overgeeft, houdt niets terug. Hij wijdt zich geheel en al aan Hem, zonder voorbehoud. Dit is de gezindheid van allen die God werkelijk liefhebben.

Dit laat zien hoe ver de ware liefde tot God uitstijgt boven egoïsme. Want als het 'ik' geheel aan God gewijd wordt, dan is er iets hogers waardoor dit 'ik' overwonnen wordt en dat het 'ik' als een offerande aan God aanbiedt. Egoïsme zal niemand ertoe bewegen zich aan een ander toe te wijden. De aard daarvan is juist, dat het alle anderen toewijdt aan zichzelf. Wie God werkelijk liefheeft, heeft Hem lief als God, en als het Hoogste Goed; terwijl het de aard van egoïsme is, dat het zichzelf op Gods troon plaatst en zichzelf tot een afgod maakt.

Mensen wijden zich toe aan degene die zij het hoogste achten. Als ze zichzelf verafgoden, wijden ze zich geheel aan zichzelf; maar zij die God liefhebben als God, wijden zich geheel aan Hem.

Liefde tot mensen

Laten we nu eens stilstaan bij de aard van deze liefde tot mensen. De Bijbel geeft ons twee belangrijke en opmerkelijke beschrijvingen van de genadegave van oprechte naastenliefde. Hier mogen we niet aan voorbijgaan. De eerste is de eis dat wij onze naasten liefhebben als onszelf. Dat lezen we in het Oude Testament in Leviticus 19:18: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.' In Mattheüs 22:39 haalt Christus deze woorden aan als de samenvatting van alle plichten van de tweede tafel van de wet. Dit is het tegendeel van egoïsme, want liefde is niet van zo'n aard dat ze alleen oog heeft voor zichzelf; ze strekt zich juist ook uit naar anderen en heeft hen lief zoals zichzelf. Vanuit deze liefde beschouwen wij onze naasten zogezegd als één met onszelf. We denken niet alleen aan onze eigen belangen en omstandigheden, maar net zo goed aan die van onze naasten, alsof het die van onszelf betreft. We houden ons niet alleen bezig met onze eigen verlangens, maar ook met die van anderen. We behandelen hen zoals wij willen dat zij ons behandelen.

De tweede opmerkelijke beschrijving in de Schriften over christelijke liefde, die laat zien hoezeer deze in tegenspraak is met egoïsme, is dat wij anderen liefhebben zoals Christus ons liefgehad heeft. 'Een nieuw gebod', zegt Christus in Johannes 13:34, 'geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt.' Dit wordt een nieuw gebod genoemd ter onderscheiding van het oude, in Leviticus 19:18: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.' De plicht om anderen lief te hebben was niet nieuw, want in de tijd van het Oude Testament werd hetzelfde soort liefde vereist als nu. Het wordt een nieuw gebod genoemd in dit opzicht, dat het motief om lief te hebben in deze tijd van het Evangelie nieuw is.

Voorheen moesten wij onze naaste liefhebben als onszelf; het motief was onze liefde voor onszelf. Maar in deze tijd van het Evangelie, nu de liefde van Christus zo heerlijk geopenbaard is, is het motief de liefde van Christus voor ons; wij moeten onze naaste liefhebben zoals Christus ons liefgehad heeft. Het wordt hier een nieuw gebod genoemd. En in Johannes 15:12 noemt Christus het nadrukkelijk Zijn gebod: 'Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u liefgehad heb!' Dat wij elkaar moeten liefhebben zoals we onszelf liefhebben, is het gebod van Mozes; maar dat we elkaar moeten liefhebben zoals Christus ons liefgehad heeft, is het gebod van God, onze Zaligmaker. Het is qua inhoud hetzelfde gebod als vroeger, maar nu schijnt er nieuw licht over; het licht van de liefde van Jezus Christus. Er wordt een nieuwe dwangreden aan toegevoegd, die verder gaat dan het motief dat Mozes gaf. Daarom laat deze regel – anderen liefhebben zoals Christus ons liefgehad heeft – nog duidelijker zien wat onze plicht is wat betreft het liefhebben van onze naasten, dan Mozes het verwoordde.

Maar laten we dit zijspoor achter ons laten en overdenken hoe Christus' beschrijving van christelijke naastenliefde aantoont dat dit het tegendeel van egoïsme is. We zullen overdenken op welke manier Christus ons liefde betoond heeft. Zijn voorbeeld is een krachtig getuigenis van goddelijke liefde. Dat zal ik op vier manieren illustreren.

Ten eerste, Christus heeft Zijn vijanden lief. Hij koos ervoor hen lief te hebben, terwijl er geen liefde voor Hem in hen was. Sterker nog, ze waren vol vijandschap en pure haat tegenover Hem. 'God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren', of zoals iets verderop staat: 'vijanden' (Rom. 5:8-10).

Ten tweede, Christus' liefde tot ons was zo groot, dat het Hem behaagde ons in zekere zin te zien als Zichzelf. Door Zijn liefde voor ons heeft Hij ons (als wij Zijn liefde aannemen) aan Zich verbonden en Zijn hart met het onze verenigd, en wel zo, dat Hij over ons spreekt als over Zichzelf, ja ons beschouwt als Zichzelf. Laat me dat uitleggen. Van alle eeuwigheid waren Zijn uitverkorenen Hem zo

dierbaar als Zijn oogappel. Hij beschouwde hun zaken en belangen als de Zijne. En Hij heeft zelfs hun schuld tot de Zijne gemaakt, door deze genadig Zelf op Zich te nemen. Door deze goddelijke toerekening worden zij als onschuldigen behandeld, terwijl Hij voor hen lijdt. Hij wilde hen in Zijn grote liefde met Zichzelf verenigen om hen als het ware tot leden van Zijn lichaam te maken, zodat ze Zijn vlees en benen zouden zijn. Want dat lijkt Hij te zeggen in Mattheüs 25:40: 'Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.'

Ten derde, Christus' liefde tot ons was zo groot dat Hij Zichzelf als het ware opofferde voor ons. Zijn liefde stelde zich niet tevreden met gevoelens alleen, of met lichte inspanningen en kleine offers. Integendeel – hoewel wij vijanden waren, had Hij ons zo lief, dat Hij omwille van ons Zichzelf wilde verloochenen, de grootst mogelijke inspanningen wilde leveren en het grootst mogelijke lijden wilde ondergaan. Hij gaf Zijn eigen gemakken, comfort, belangen, eer en rijkdom op. Hij werd arm, een verschoppeling, veracht en had geen plaats om Zijn hoofd neer te leggen – en dat alles voor ons! En dat niet alleen; Hij vergoot Zijn eigen bloed voor ons en offerde Zichzelf als offerande aan Gods gerechtigheid, opdat wij vergeven zouden worden, en aangenomen, en verlost!

Ten vierde, Christus had ons lief zonder enige verwachting dat wij Zijn liefde ooit zouden beantwoorden. Hij had niets van ons nodig, en wist heel goed dat we nooit in staat zouden zijn Hem Zijn goedheid te vergelden, zelfs niet een klein beetje. Hij wist dat we arme, ellendige verschoppelingen waren en met lege handen stonden. Hij wist dat we wel van Hem konden ontvangen, maar Hem daarvoor niets konden teruggeven. Hij wist dat we geen geld hadden om iets te kopen, en dat Hij ons alles wat we nodig hadden gratis moest geven, omdat we het anders voor eeuwig zouden moeten missen.

Als wij elkaar op deze manier liefhebben, als wij dezelfde gezindheid van liefde voor anderen hebben die Christus voor ons had, zullen we ons dan niet verre houden van een egoïstische gezindheid?

Zullen we dan niet het tegendeel ervan laten zien? Als wij zo gezind zijn, is onze liefde voor anderen niet afhankelijk van hun liefde voor ons. Dan zullen we doen zoals Christus met ons deed; wij hebben hen lief, hoewel zij onze vijanden zijn. Dan zoeken we niet alleen onze eigen zaken, maar voelen we ons zo aan anderen verbonden dat wij hun zaken beschouwen als de onze. Dan hebben we hun welzijn op het oog, zoals Christus dat van ons. Dan zullen we in allerlei situaties bereid zijn onze eigen zaken op te geven omwille van anderen, zoals Christus deed voor ons. En dit alles zonder enige verwachting dat zij onze liefde zullen vergelden, zoals Christus grote dingen voor ons deed zonder enige terugbetaling of vergoeding van ons te verwachten. Als wij zo gezind zijn, laten we ons niet leiden door een egoïstische gezindheid. Dan zijn we onzelfzuchtig in hart en leven.

4. Toepassing

In de toepassing van dit onderwerp is dit mijn belangrijkste doel: Ik wil iedereen afbrengen van een egoïstische gezindheid en levenswandel en allen aansporen de tegenovergestelde gezindheid te zoeken en het tegenovergestelde leven te leiden. Jaag ernaar dat uw hart door goddelijke liefde toegewijd is aan God en Zijn heerlijkheid. Heb uw naaste lief als uzelf, of beter: zoals Christus u heeft liefgehad. Zoek niet ieder het uwe, maar ook dat wat van anderen is.

Om u hiertoe aan te sporen, noem ik nog drie redenen, naast hetgeen we al besproken hebben.

Ten eerste, u bent niet van uzelf. U hebt uzelf niet gemaakt, en u bent niet gemaakt voor uzelf. U bent noch de auteur, noch het doel van uw eigen bestaan. U houdt uw eigen leven niet in stand. U zorgt niet voor uzelf. U bent niet van uzelf afhankelijk. Er is Iemand anders Die u gemaakt heeft, u bewaart en voor u zorgt, en van Wie u afhankelijk bent. En Hij heeft u gemaakt voor Zichzelf en tot nut van uw medeschepselen; u leeft niet voor uzelf alleen.

Hij houdt u hogere en edelere doelen voor dan uw eigen ik: het welzijn van uw medemensen en de samenleving en de belangen van Zijn koninkrijk. Dit zijn de zaken waarvoor u zou moeten werken en leven, en dat niet alleen in deze tijd, maar in alle eeuwigheid.

En als u een christen bent, zoals velen van u belijden, dan bent u al helemaal niet van uzelf; want u bent duur gekocht, en wel met het kostbare bloed van Christus (zie 1 Kor. 6:19-20, 1 Petr. 1:19). Dit wordt gebruikt als argument waarom christenen niet zichzelf moeten zoeken, maar de heerlijkheid van God. Want de apostel vervolgt: 'Zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, die van God zijn' (1 Kor. 6:20). Van nature verkeerde u in een ellendige, verloren staat. U was een gevangene in de handen van Gods gerechtigheid en een ellendige slaaf van de zonde en de satan. Maar Christus heeft u vrijgekocht en daarom bent u nu Zijn eigendom. U behoort Hem toe, en niet uzelf.

Daarom moet u voortaan ook niet meer doen alsof u uzelf toebehoort. Zoek niet alleen of hoofdzakelijk uw eigen belangen of uw eigen plezier, want daarmee berooft u Christus. En omdat u niet van uzelf bent, is ook niets van wat u hebt uw eigendom. Uw lichamelijke en geestelijke vermogens, uw materiële bezittingen, uw tijd, talenten, invloed, genoeg – niets daarvan is van uzelf. U hebt niet het recht ze te gebruiken alsof u er zelf over beschikt, zoals u waarschijnlijk wél zult doen als u denkt dat ze alleen uw eigen voordeel dienen en niet de eer van Christus en het welzijn van uw medemensen.

Ten tweede, door uw belijdenis dat u een christen bent, bent u verenigd met Christus en met uw medechristenen. Christus en alle christenen zijn met elkaar verenigd, zodat ze allemaal samen één lichaam vormen. Van dit lichaam is Christus het hoofd en de christenen zijn de leden. 'Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden', zegt de apostel (Rom. 12:5). En elders: 'Want ook wij allen zijn door één Geest tot één

lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen' (1 Kor. 12:13). Wat is een christen dan van z'n plek als hij egoïstisch is en zich alleen druk maakt over zijn eigen belangen!

In een natuurlijk lichaam staat de hand gereed om het hoofd te dienen, ja alle ledematen staan gereed om elkaar te dienen. Is dat wat de handen doen alleen voor hun eigen nut? Zijn ze niet ook voortdurend bezig voor alle andere delen van het lichaam? Dient het werk dat ze dagelijks verzetten niet het welzijn van het hele lichaam? Zo kunnen we zeggen dat het oog, de tanden, de voeten en alle andere ledematen niet alleen in touw zijn voor hun eigen welzijn, maar voor dat van heel het lichaam. En als het hoofd ont-eerd wordt, komen dan niet meteen alle lichaamsdelen in actie om die schande te verwijderen en het hoofd weer eer te geven? Als een lichaamsdeel gewond raakt, pijn heeft en wegwijnt, komen dan niet meteen alle lichaamsdelen in actie om die zwakke of lij-dende ledemaat te beschermen? Kijken de ogen niet alert om zich heen, spitsen de oren zich niet naar de stem van artsen, gaan de voeten niet daarheen waar hulp verwacht kan worden, zorgen de handen niet dat de behandeling toegepast wordt? Zo hoort het er ook aan toe te gaan in het lichaam van Christus. Alle leden moeten elkaar helpen en troosten. Dan werken ze mee aan hun gezamenlijke welzijn en geluk en aan de heerlijkheid van Christus, het Hoofd.

Ten derde, als u de heerlijkheid van God en het goede voor uw medeschepselen op het oog hebt, kiest u de veiligste weg om u ervan te verzekeren dat God uw belangen en uw welzijn zoekt. Als u uzelf aan God toewijdt, als u al uw eigen belangen als een offer aan Hem opdraagt, vergooit u uzelf niet. Ook al lijkt het misschien of u uzelf verwaarloost en verloochent, God zal voor u zorgen! Hij zal voorzien in wat u nodig hebt. U zult niets verliezen door alle offers die u voor Hem brengt. Laat het tot Zijn eer gezegd zijn dat Hij niet uw Schuldenaar zal zijn; Hij zal u honderdvoudig terug-betalen in dit leven, naast de eeuwige beloningen waarmee Hij

u hiernamaals overladen zal. In Zijn eigen woorden: 'En zo wie zal verlaten hebben, huizen, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw, of kinderen, of akkers, om Mijns Naams wil, die zal honderdvoud ontvangen' [de andere evangelist voegt hieraan toe: 'nu in deze tijd'], 'en het eeuwige leven beërven'. Deze bood-schap is van toepassing op alle offers die voor Christus gebracht worden, of omwille van Hem voor onze medemensen. De grootheid van de beloning voor dit leven drukt Christus uit met behulp van een concreet getal, maar Hij gebruikt geen getallen, hoe groot ook, om het beloofde loon in het leven hierna uit te drukken. Hij zegt alleen dat zij het eeuwige leven zullen ontvangen. Want die beloning is zó groot en gaat alle menselijke offers en zelfverloochening zó ver te boven, dat getallen tekortschieten om haar te beschrijven.

Als u egoïstisch bent, als u uzelf en uw persoonlijke belangen tot uw afgod maakt, zal God u aan uzelf overgeven. Dan mag u uw eigen zaken najagen, zo goed als u kunt. Maar als u niet egoïstisch het uwe zoekt, maar de dingen die van Jezus Christus zijn en de belan-gen van uw medeschepselen, dan zal God Zelf zorgdragen voor uw belangen en uw geluk. En Hij is daar onvergelijkbaar beter toe in staat dan uzelf. Alles in het heelal beweegt zich op Zijn bevel; alles en iedereen dient u op Zijn wenken.

Als u niet uzelf zoekt, in de egoïstische zin, is dat de beste manier om uzelf te zoeken in een betere zin. Dit is de meest rechtstreek-se route naar uw hoogste geluk. Als gezegd wordt dat u niet ego-ïstisch mag zijn, betekent dat niet (zoals we eerder zagen) dat u niet uw eigen geluk mag liefhebben en nastreven. Het betekent slechts dat u niet hoofdzakelijk uw persoonlijke belangen mag zoeken. Maar als u uw geluk zoekt in God, in het verheerlijken van Hem, in het dienen van Hem door het goede te doen – dan zult u op die manier uw rijkdom, eer en blijdschap hier beneden bevorderen, en hiernamaals een kroon van onvergankelijke heer-lijkheid verwerven en lieflijkheden aan Zijn rechterhand, voor eeuwig.

Als u op egoïstische wijze probeert om u alles toe te eigenen, zult u alles verliezen, en ten slotte uit deze wereld verdreven worden, naakt en wanhopig, naar de eeuwige armoede en verachting. Maar als u niet uw eigen zaken zoekt, maar de zaken van Christus en het welzijn van uw medemensen, dan zal God Zelf de uwe zijn, en dan zal Christus de uwe zijn, en de Heilige Geest, en alle dingen. Ja, 'alle dingen' zullen van u zijn: 'hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Céfas, hetzij de wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, zij zijn alle uwe; [en] gij zijt van Christus, en Christus is Gods' (1 Kor. 3:21-22).

Laat dit ons dan aansporen om minder egoïstisch te worden en om meer naar het tegendeel te streven; de christelijke liefde. Egoïsme is ons aangeboren. Dit maakt de verdorvenheid van onze aard uit. Maar gezien onze kennis van het christendom en gezien de vele en krachtige motieven die de Bijbel ons geeft, zouden wij veel minder egoïstisch moeten zijn. We zouden minder geneigd moeten zijn alleen ons eigen belang te zoeken. Wat vertonen wij veel van deze slechte gezindheid, en hoe weinig van die voortreffelijke, nobele gezindheid die zich op anderen richt, waarover we vandaag gesproken hebben!

Maar wat de oorzaak hiervan ook is, of dit nu opkomt uit te bekrompen gedachten over het christendom, en dat wij Christus niet geleerd hebben zoals we Hem geleerd zouden moeten hebben, of dat deze geest opkomt uit de egoïstische gewoonten die ons door onze vaders overgeleverd zijn – laten wij ons ervoor inspannen deze te overwinnen, opdat we zullen groeien in de genadegave van een onzelfzuchtige gezindheid. Zo zullen we God verheerlijken en goed doen aan onze medemensen.

